

Avdelningen (dikasteriet) för lekmän, familjen och livet

Internationell konferens 23-25 maj 2019

Ja till livet!

<http://www.laityfamilylife.va/content/laityfamilylife/en/eventi/2019/yes-to-life-.html>

Den helige faderns tal den 25 maj 2019

Kära kardinaler, biskopar, präster och kära bröder och systrar!

God morgon och välkommen. Jag hälsar kardinal Farrell och tackar honom för hans introduktionsord. Jag hälsar alla deltagare i den internationella konferensen *Ja till livet!*, arrangerad av avdelningen för lekmän, familjen och livet tillsammans med stiftelsen Il Cuore in una Goccia (Hjärtat i en droppe), en av de organisationer som varje dag arbetar i världen för att välkomna barn som är extremt sårbara när de föds. De barnen som slit-och-släng-kulturen ibland beskriver som "ej livsdugliga".

Ingen människa kan någonsin vara "ej livsduglig", vare sig beroende på ålder, hälsa eller livskvalitet. Varje barn som uppenbarar sig i en kvinna är en gåva som kommer att förändra en familjs berättelse, en pappas och en mammas, morföräldrars, farföräldrars och syskons berättelse. Detta barn behöver välkomnas, älskas och tas om hand. Alltid!

När en kvinna upptäcker att hon väntar barn, känner hon med det samma inom sig en djup känsla av mysterium. En känsla av *närvaro* växer inuti henne och genomtränger henne. Nu är hon inte bara kvinna utan även mamma. Ända från början etableras en interaktiv dialog mellan henne och barnet. Inom vetenskapen kallas detta *cross-talk*. Det är ett verkligt och intensivt förhållande mellan två människor. De kommunicerar med varandra från befruktningens allra första början för att uppmuntra ömsesidig tillväxning allt eftersom barnet växer och utvecklas. Denna kommunikationsförmåga tillhör inte bara kvinnan, utan det är framförallt barnet, som individ, som sänder signaler för att kommunicera sin närvaro och sina behov till mamman. Det är på det sättet som denna nya människa med det samma blir en *son* eller *dotter*, och det får kvinnan att anknyta till barnet med hela sin varelse.

Nu för tiden kan moderna metoder för fosterdiagnostik ända från de första veckorna upptäckta missbildningar och sjukdomar som ibland på allvar riskerar barnets liv och mammans lugn. Även om man bara misstänker en avvikelse, och speciellt om man kan säkerställa den, ändras upplevelsen av graviditeten och leder kvinnor och par till djup förtvivlan. En känsla av isolering, hjälplöshet och oro över det lidande som ligger framför barnet och hela familjen, tränger fram som ett tyst skrik. Det är ett rop på hjälp i mörkret av en sjukdom, där ingen helt säker vet vad slutresultatet blir. Varje sjukdom följer sitt eget förlopp och inte ens läkare vet alltid hur den kommer att utvecklas i varje individ.

Ändå finns det något som läkarvetenskapen vet mycket väl, och det är att barn, ända från när de befinner sig i mamman, om de har något sjukdomstillstånd, är *små patienter* som ofta kan behandlas med medicinsk, kirurgisk och akut vård. Vi kan numera minska den hemska tidsperioden mellan diagnos och olika behandlingsmöjligheter. I årtal har detta varit en orsak till selektiv abort och till att inte ge vård till många barn som föds med allvarliga medicinska avvikelser. Behandlingsmetoder för foster, å ena sidan, och *hospice för spädbarn*, å andra sidan, uppnår överraskande resultat vad gäller klinisk vård, och de ger nödvändigt stöd till familjer som säger ja till att föda ett sjukt barn.

Dessa möjligheter och information om dem måste finnas tillgängliga för alla för att sprida ett vetenskaplig och pastoralt sätt att tillhandahålla *kompetent* stöd. Det är därför det är helt nödvändigt att läkare har en klar förståelse för inte bara målet med att bota, utan även för människolivets heliga värde, vilket det är det ultimata målet för läkarvetenskapen att skydda. Vårdyrket är ett kall, ett *kall till livet*, och det är viktigt att läkare är medvetna om att de själva är en gåva för de familjer som de har att göra med. Läkare kan etablera ett sätt att förhålla sig till andra och ta på sig ansvar för andra människors liv. De är proaktiva när det gäller att ta sig an smärta, de vet hur de ska uppmuntra, och de försöker alltid hitta lösningar som respekterar värdigheten i varje människoliv.

På det sättet är *hospicevård för spädbarn* ett sätt att närma sig vård som gör vården mänsklig. Det innebär ett ansvarsfullt förhållande till det sjuka barnet som tas om hand av personalen och av sin familj i en *integrerad vårdprocess*. De överger aldrig barnet utan tillåter den lilla att känna värme och kärlek.

Detta är speciellt nödvändigt i den vetenskapliga kunskapssituation vi i dag befinner oss i, för barn som väntas dö strax efter förlossningen eller kort därefter. I dessa fall kan behandlingen verka vara ett onödigt användande av resurser och ännu ett lidande för föräldrarna. Men tittar man noggrant uppfattar man det verkliga syftet med denna ansträngning, som har som mål att fullända familjens kärlek. Faktiskt är det så att när föräldrarna tar hand om dessa barn, får de hjälp att bearbeta sin sorg och att förstå det inte bara som en förlust, utan även som ett steg i en resa som man har varit igenom tillsammans. Det barnet kommer för alltid att finnas i deras liv. Och de kommer att ha haft möjligheten att älska sitt barn.

Tyvärr är detta sätt att agera inte behjälpt av dagens dominerande kultur. På en social nivå leder rädsla för och avståndstagande till funktionsnedsättningar ofta till att man väljer abort, som presenteras som en form av "prevention". Men kyrkans lära vad gäller detta är helt klar: människolivet är heligt och okränkbart och att använda fosterdiagnostik för selektion får inte uppmuntras. Det är ett uttryck för en omänsklig utsorteringsmentalitet, som tar bort möjligheten för familjer att välkomna, omfamna och älska sina svagaste barn.

Abort är aldrig svaret som kvinnor och familjer söker. I stället är det fruktan för sjukdom och isolering som gör att föräldrar tvekar. De praktiska, mänskliga och andliga svårigheterna går inte att förneka, men det är just av denna anledning som mer ingående pastoralt agerande är brådskande och nödvändigt för att stötta dem som har sjuka barn. Det är därför nödvändigt att skapa rum, platser och "nätverk av kärlek" som par kan vända sig till, och även att ge tid att hjälpa dessa familjer."

Tack till alla er som arbetar för detta. Tack särskilt till er familjer, mammor och pappor, som har accepterat ett sårbart liv och som nu stöttar och hjälper andra familjer. Ert vittne om kärlek är en gåva till världen. Jag välsignar er och håller er i mina böner. Och jag ber er att be för mig.